

Infinitul din noi

M Horlaci

Infinitul din noi

Afară cerne mărunț, cerul lăcrimează
În suflete luminate iubirea picură miere
Dintr-un fagure copt la sânul unei fecioare
Se lasă tăcere
O tăcere Izvorâtă din inima toamnei
În foșnetul frunzelor de fag
Vântul crește ca o pasăre sălbatică
Care nu se vrea domesticită
Și caută cuibul ascuns printre norii de zahăr
Întunericul așteaptă la pândă
Din pieptul lui săgetat curge sânge amestecat
Cu iubire
Două cărări se unesc între cer și pământ
Precum lumânările pe altar lumina s-a topit
Îmbrățișând pământul
Melancolia tăcerii crește
Sărutul anotimpului bogat lasă urme umezi
De rugină
Infinitul din noi prinde aripi
Aripi albe ca lebedele din lacul visării
În această toamnă
Zborul spre cer este liber
Și liberi vor fi acei care tind spre libertate
Ne face natura o chemare spre glorie
Să prindem visul de mustăți până nu dispăre
Printre genele adormite.

M Horlaci